

Ebba har legat i träda ganska länge. Först var det sonen som i våras gjorde en ryggoperation, en komplicerad historia som var jobbig för alla. Det tog tid innan han fick komma hem, och sedan var det månader av återhämtning. Han mår bra nu och ska på återbesök om några veckor, får se om han kan få börja röra sig för full maskin igen. Apropos att man inte får vara sjuk när man söker vården, kan jag bara instämma i att när man väl är inskriven så går det mesta bra. Men själva momentet ATT söka hjälp kan vara hur omständligt och långdraget som helst!

Sen var det huset som skulle renoveras. Vi hade ett kök som var minst sagt slitet och oanvändbart. Lådor och skåp föll bokstavligen i bitar när man tog i dem. Eftersom det är både kostsamt och stökigt att byta kök uthärdade vi länge. Maken åstadkom diverse nödlösningar, mest i form av eltejp och ståltråd. När så spisen totalhavererade blev det, efter långa förhandlingar med maken, bestämt att det skulle renoveras. Köket blev utrivet in på bara bräddväggarna, och så småningom sattes ett nytt, fräscht och funktionellt kök in. Rena himmelriket! Men de veckor som jobbet tog var slitiga. I besparingssyfte skulle vi fixa det mesta själva, så vi levde länge i kaos. Det blir otroligt rörigt att ha alla köksgrejor och kyl, kaffebryggare mm utspritt i resten av huset. Det mest positiva var att det blev lunch på restaurang oftare än nånsin tidigare.

Efter detta fick mannen i mitt liv nån slags byggnoja, så nu har det fixats och donats i övriga delar av huset också. Inte lika omfattande, men slipdammet har legat tungt över Porsgata i månader känns det som. Just nu håller han till i källaren, men där passerar jag bara på väg till och från tvättmaskinen så det stör inte. Och jada, jag tycker verkligen det blir fint, och det var verkligen hög tid för en uppsnygning.

I källaren bor det osympatiska krusiduller. Sådana med många och långa ben! De är svarta och ca 6 cm mellan tåspetsarna! De håller företrädesvis till uppe vid taket eller nere runt badkaret. Ibland sitter de helt plötsligt på väggarna, i lagom ögonhöjd när jag går nerför trappan. De stirrar på mig och ser irriterade ut. Ebba har därför numera rekordet i trappränning. Det tar ca 2,4 sekunder att vända i halva trappan och ta sig upp till krusidullfri mark på övervåningen igen.

Vi ska värna om den biologiska mångfalden såg jag på TV. Det är viktigt med alla dessa krusiduller, de obestämbara krypen som sammanfattas i att de har fler än fyra ben, ibland vingar, och oftast springer fort och/eller klättrar överallt. Jag värnar om dem så mycket jag kan. Det bor jättemånga olika i växthuset har jag sett, och det kan jag fördrå. Men de ska INTE bo i min källare. Förresten, varför vill de helst bo under misärlika förhållanden, med dåligt ljus och gärna lite rått och halvkallt? En del bor till och med under en sten, och det måste väl ändå vara höjden av obekvämt?!?

Nu har mörkret slagit till igen. Pelargonerna står i bon och vilar sig inför kommande vår, dammen har frusit och maken glömt ta upp pumpen som vanligt. November är

en helt onödig månad, jag blir bara trött och viljelös av den. Allt utomhus dör och ser ledsamt ut, och mörkret trycker ner mig i skorna så jag bara kikar upp över kanten. Det finns de som gillar snön har jag hört. Det blir i och för sig lite ljusare och vackert på sitt sätt, men det behöver inte komma lika mycket som förra året. Hur det nu än blir, så blir det åtminstone rättvist. Snö, kyla och mörker drabbar alla, oavsett vem vi är eller vilken status vi har i samhället. Fast det är ju tuffare för dem som inte har råd eller möjligheter att ha ett hem, och varma vantar. Tänk på det, ni som skänker till alla dessa projekt i andra delar av världen. Ibland behövs hjälpen på mycket närmare håll, men då väljer många att inte se det.

Ebba Krubb